

ԵՐԿՈՒ ԽՄԲԱԳՐԱԿԱՆ ԱՆԴՐԱՆԻԿ Լ. ՓՈԼԱՏԵԱՆԵՆ

ՀԱՅ ՄԱՄՈՒԼԻՆ ԳԵՐԸ ՄԵՐ ԿԵԱՆՔԻՆ ՄԷՋ

Կ'ուզենք որ շեղում մը չնկատուի Հայ Մամուլին նուիրուած մեր թերթին Հոկտեմբերի թիւին խմբագրականը, որ ընդհանրապէս կը ձօնուէր Սահակ-Մեսրոպեան հրաշալի ստեղծագործութեան պանծացումին. այսինքն՝ Հայ Մշակոյթի սկզբնաւորութեան, զարգացման պատմութեան եւ մեր ժողովուրդին գոյութեան անհաւասար պայքարին մէջ կատարած փրկարար դերին: Որովհետեւ հայ մամուլը անբաժանելի ու լրացուցիչ մասը կը կազմէ Հայ Մշակոյթին, իսկ անոր աշխատատեղերը նուիրեալ մշակները՝ հայ գիրին ու դպրութեան: Իսկ ինչ կը վերաբերի Սփիւռքի հայ ներկայ իրականութեան, անվարան կրնանք ըսել թէ հայ թերթն է որ կը հանդիսանայ ազգապահպանման պայքարին ամենէն ազդու զէնքերէն մէկը եւ, հետեւաբար, ան արժանի է սիրոյ, երախտագիտութեան եւ հնչուն գնահատութեան:

Մամուլի զօրութեան եւ կատարած դերին մասին շատ գրուել ու խօսուել է, ամէն ազգի եւ ամէն սերունդի կողմէ, իբրեւ ճշմարտութեան խուզարկումին եւ ընդհանուրի բարիքին ձգտող միջոց մը: Հիլէական այս դարուն, ձայնասփիւռի եւ հեռուստատեսի հրաշքի այս օրերուն, մամուլի ազդեցութիւնը ո՛չ միայն նուազած չէ, այլ՝ գիտութեան ընծայած նոր դիրքի մէջէն օգտուելով՝ առաւել զօրացած է եւ իր ազդեցութիւնը տարածած՝ կեանքի ամէն մէկ մարզին վրայ: Եւ թերեւս իր արագ աճումին եւ գրաւած զօրութեան դիրքին պատճառով, անկէս ինկած է իր առաքելութեան բարձունքէն եւ դարձած՝ քարոզչութեան, մրցակցութեան եւ առեւտրական ծանուցումի մեծաքանակ արտադրութիւն մը, որմէ կը գնեն առատ դրամ տուող կողմերը:

Հայ մամուլը, հակառակ ժամանակի ժխտական ոգիին, կը պահէ մամուլի ճշմարիտ կոչումը, նկարագիրին հիմնական գիծերը, ու հանրային դաստիարակի իր առաքելութիւնը:

Խորհո՛ւրդ մըն է հայ մամուլին ծնունդը եւ գաղտնիք՝ իր գոյատեւումը:

Առաջին հայերէն թերթը, «Ազդարար» լոյս տեսաւ Հայաստանէն դուրս, հեռաւոր Մատրասի մէջ, Հնդկաստան, յաւէտ երանելի Յարութիւն Քհնյ. Ծմաւոնեանի խբագրութեամբ, 1794 Հոկտեմբեր 16ին:

Արդէն մեր պատմութեան բոլոր մեծ ստեղծագործութիւնները կատարուեցան օտարութեան մէջ, սակայն ծառայեցին հայ ժողովուրդին բարօրութեան, ձգտումներուն իրագործումին, Հայաստանի ազատութեան եւ անկախութեան հետապնդումին:

Օտարութեան մէջ ստեղծուեցաւ մեր Ա.Բ.Գ.ը:

Օտարութեան մէջ ձեւակերպուեցաւ մեր տպագրական տառը:

Օտարութեան մէջ հիմնուեցաւ Հ. Բ. Ը. Միութիւնը:

Ասոնք երեւոյթներ են, որոնց մասին կ'արժէ մտածել ատեն ատեն, երախտագիտութեամբ յիշել անոնց հիմնադիրներն ու մեծ աշխատատեղերը, ինչպէս նաեւ լեցուիլ անոնց ազգասիրական ու հայրենասիրական զգացումներով: Հայ թերթը հայ Հոգիին պահպանման եւ միասնականութեան ամենէն զօրաւոր ազդակն է, հայ եկեղեցիէն եւ հայ դպրոցէն ետք: Տարագիր հայը ուր որ գնաց նախ հիմնեց իր Հաւատքին տունը, անոր քովիկը իր վարժարանը եւ ապա հրատարակեց իր թերթը եւ պահեց զայն անհաւատալի զոհողութեամբ:

Հայ թերթը քոյր գաղութները իրարու կապող եւ մանաւանդ գաղութները մայր Հայրենիքին կապող ոսկի կամուրջ մըն է, անոր հիասքանչ վերելքին խապրիկները պանդուխտ հոգիներուն քերող աւետաբեր թռչունը:

Հայ թերթը ամենօրեայ քաջալերիչ ձայնն է հայ կեանքին, ազգային հաստատութեանց եւ կազմակերպութեանց պաշտպանը, կտակներու եւ ժառանգութեանց բարոք յանձանձումին հսկողը, ինչպէս նաեւ համազգային հանգանակութեանց մղիչ ուժը:

Հայ թերթը մեր ասանդութեանց, բարքերուն եւ լեզուին անքուն հսկողն է, մեր ժողովուրդին ֆիզիքական գոյութեան սպառնացող դաւերուն դէմ ծառայող աննկուն մարտիկն ու արդար Գասին անխաբ յուշարարը:

Հայ թերթը հանրային դպրոց մըն է, որուն շնորհիւ բազմաթիւ հայ մարդեր, որոնք զրկուած են դպրոցական նստարաններու առջեւ նստելու երանութեանն եւ Ա. Բ. Գ.ի դասին բարիքէն, կարդալ սորված են եւ կրնան նամակ գրել ինքզինքնին արտաշայտելու չափ:

Հայ թերթը իմացական աշխատանքի եւ գրական փորձերու հանդիսավայրն է մեր մտաւորականութեան եւ նորահաս գրողներուն համար: Յառաջադէմ ազգերու մէջ ի՛նչ դեր որ կը կատարէ պարբերական մամուլը — ամսագիր, եռամսեայ ելլն. — նո՛յն այդ պաշտօնը կը կատարէ հայերէն օրաթերթը: Անոր էջերուն մէջ կ'արծարծուին հայ կեանքը շահագրգռող ազգային, եկեղեցական, պատմական ու առօրեայ հարցերը. անոր էջերուն մէջ լոյս կը տեսնեն մեր գրողներուն վէպերը, պատմուածքն ու բանաստեղծութիւնները. անոր էջերուն մէջ գրախօսականի նիւթ կ'ըլլան նոր լոյս տեսած գիրքերը եւ անոր էջերուն մէջ կ'ոգեկոչուին մեր տօները, պատմական թուականները, գրական-հասարակական դէմքերու ծննդեան կամ մահուան տարեդարձները:

Ահա, հայ թերթը, իր յատկանշական գիծերուն մէջ, եւ ահա՛ իր կատարած ազգօգուտ, անփոխարինելի դերը: Ու անդրադառնալու համար անոր լրիւ իմաստին եւ արժէքին, խորհեցէ՛ք պահ մը, թէ բոլո՛ր հայերէն թերթերը դադրած են... ինչպիսի՞ ամաչութիւն մը, անպարագիծ Սահարա մը, պիտի ստեղծուի այլապէս կղզիախումբերու վերածուած արտասահմանի հայ կեանքին մէջ:

Հայ միտքի աշխատաւորներու անձնուրաց խումբին մէջ՝ հայ խմբագիրն է որ կը կատարէ ամենէն սեւ ու ապերախտ գործը: Հայ գրագէտը իր հանգիստէն ու քունէն գողցուած ժամերուն արդիւնքը՝ պատմուածքն ու վէպը կը տեսնէ գիրքի մը ձեւին տակ. հայ բանաստեղծը իր ներշնչումին ու երկունքին պտուղը կրնայ ամփոփել հատորի մը կողքին տակ. իսկ հայ խմբագիրը... անիկա անհաշի կուտայ, կուտայ իր ամբողջ ժամանակը, կը քամէ իր սիրտը եւ կը հալեցնէ իր ուղեղը: Ան պէտք է խմբագրական գրէ ամէն օր, տարբեր տարբեր նիւթերու վրայ, տրամադրութիւն ունենայ կամ ոչ. պէտք է յօդուածներ սրբագրէ, պէտք է թղթակցութիւն պահէ իր աշխատակիցներուն ու յաճախորդներուն հետ. պէտք է վարչական գործ կատարէ ու երբեմն ալ սեւ գոգնոցը կապլով՝ թերթին էջերը կապէ: Տակաւին՝ իբրեւ ատենախօս՝ պէտք է պատասխանէ այս կամ այն քաղաքէն եկած հրաւերին, յաճախ իր ճամբուն ծախսն ալ իր նիհար քսակէն հոգալով... Ան իր վարձատրութիւնը կը փնտռէ իր ժողովուրդին ծառայելուն գոհունակութեան մէջ. կը հալի ինք մոմի նման, լոյս սփռելով իր շուրջը, եւ եթէ կրնայ սանդիսամատ ծառայել նոր սերունդէն քանի մը արժանատր ու գաղափարական տղոց բարձրացումին, ինքզինք երջանիկ կը զգայ անհունօրէն:

Չմոռնա՛նք հայ մամուլին միւս աշխատաւորը, հայ գրաշարը, եւ յանձն առած իր զոհողութիւնը, առանց որուն անհնարին է որեւէ հայերէն թերթ հրատարակել արտասահմանի մէջ: Անիկա հայ մամուլին «անձանօթ զինուոր»ն է, որ իր աչքին լոյսը կը սպառէ բազմատեսակ ձեռագիրներ քակելով ու շարելով, իր առողջութիւնը կը քայքայէ տողաշարին կրակին ու թոյնին առջեւ:

Հապա՞ հայ թերթին աշխատակիցը. անիկա անվճար ու հաւատարիմ անդամն է հայ թերթի խմբագրական կազմին, անոր սիւներէն մէկը, որ գիշերը մինչեւ ուշ ատեն նստած յօդուած կը գրէ, բարեկամ խմբագիրին աղաչանքին ի պատասխան:

Ինչպէ՞ս կրնանք գնահատել ու վարձատրուիլ ըլլալ «թուրթի փառքը» պաշտող եւ հայ մամուլին համերգով արբշիռ նուիրեալ այս հոգիներուն:

Յուշարար, Հոկտեմբեր 15, 1960

Ա.Լ.Փ.

ՅԱՅՏԱԳԻՐ

Կիրակի, 29 Սեպտեմբեր 2002, Քլիմթըն Ին, Թենըֆլայ, Նի Ճըրզի

Աղօթք Բարգէն Ծ. Վրդ. Անուշեան
Հովի Ա. Թովմաս Հայց. Եկեղեցւոյ

Բացման Խօսք Նորայր Մկրտիչեան
Ատենապետ ԹՄՄ Նի Եորքի Մասնաճիղի

Կենաց Զարմինէ Պօղոսեան

Հանդիսավարութիւն Յակոբ Վարդիվառեան
Անդամ ՌԱԿ Կեդրոնական Վարչութեան

«Փոլատեան Մարդը» Տոքթ. Նուպար Պերպերեան
Ատենադպիր ԹՄՄ Կեդրոնական Վարչութեան

Ասմունք («Հաշուեյարդար», Վ. Թէքէեան)..... Սեդա Ճեպեճեան

Երգ («Գանձեր Ունեմ», Գ. Ալեմշահ, «Կ'անձրևէ Տղաս», խօսք՝ Վ. Թէքէեան) Անահիտ Պօղոսեան
Դաշնակի ընկերակցութիւն՝ Գայանէ Աւագեան

«Փոլատեան Խմբագիրը» Պարոյր Աղպաշեան
Խմբագիր «Զարթօնք» օրաթերթի

Երգ («Գանձեր Ունեմ», Գ. Ալեմշահ, «Կ'անձրևէ Տղաս», խօսք՝ Վ. Թէքէեան) Անահիտ Պօղոսեան
Դաշնակի ընկերակցութիւն՝ Գայանէ Աւագեան

Ընթերցում Յորելեարին գործերէն Միսաք եւ Զարմինէ Պօղոսեաններ

Խօսք Գնահատանքի Խաժակ Արք. Պարսամեան
Առաջնորդ Հայոց Ամերիկայի

Սրտի Խօսք Յորելեար

ՓՈԼԱՏԵԱՆ՝ ԱԶԳԱՅԻՆ ԴԷՄՔԵՐՈՒ ՄԱՍԻՆ

Յակոբ Անտոնեան

Իր տե՛ղը հայ գրականության մէջ. եթէ հարկ ըլլար նման աշխատանք մը կատարելու, անվարան պիտի ըսէինք, թէ արևմտահայ բանաստեղծության ածուին մէջ Անտոնեան իր տեղը ունի քնքուշ Մեծարեանցի և խոհուն Թէքէեանի կողքին:

Յակոբ Ասատուրեան

Յակոբ Ասատուրեանի գրականութիւնը գլխաւոր երեք մարզեր կ'ընդգրկէ. գիւղը, տարագրութիւնը և ամերիկահայության առօրեան: Եթէ Համաստեղ, Նուրիկեան և Վահէ Հայկ և ուրիշներ Խարբերդի, Միհրան Տէր Ստեփանեան Տէօրթ Եղի և Սիմոն Սիմոնեան Սասունի հայ ժողովուրդին կեանքը փոխադրեցին մեր գրականության, Յակոբ Ասատուրեան Կապաթովկիոյ հայոց գիւղերն ու բարքը տուաւ, մասնաւորաբար պատմական Արգէտսի փէշին նստած Չոմախլուին, իր վարի և վերի թաղերով:

Վահագն Դաւթեան

Վահագն Դաւթեանի բանաստեղծութիւնը իբր խորք և ձև կը զատորոշուի հայրենական մեր քնարերգության ընդհանուր մթնոլորտէն. անկա երջանիկ ներդաշնակութիւնն է արևելահայ և արևմտահայ բանաստեղծությանց դրական յատկանիշներուն. ունի մէկուն ժողովրդական բխումի երակը և պարզ գրաւչութիւնը, և միսին՝ մտածումին խորութիւնն ու արտայայտութեան խտութիւնը:

Յակոբ Դաւիթեան

Յակոբ Դաւիթեան խոհուն, փափկանկատ և սրամիտ անձ մըն էր: Կը խուսափէր նկարուելէ և ցոյցէ, սնամէջ վեճերէ և կեղծ արտայայտութիւններէ: Իբր հայորդի՝ խորապէս ազգասէր և հայրենասէր մէկն էր: Իր համոզումներուն մէջ հաստատ էր և դատումներուն՝ խոհական և արդարակորով: Իսկ իբր գաղափարական առաջնորդ՝ ազգային-եկեղեցական-հասարակական հարցերու մէջ միշտ աներեր ու միշտ սկզբունքային:

Գէորգ Էմին

Գէորգ Էմին գրականության մէջ «լեռնային ճամբա»ներ որոնող բանաստեղծ մըն է, որ գիտէ խիզախել յաւիտենական ճշմարտութիւններու ի խնդիր: Անոր սիրտը ընդունակ է ո՛չ միայն ընկալելու իր բազմաշարժար ժողովուրդին դարաւոր տենչերը, այլ՝ «քսաներորդ դար»ու մարդկության հոգեկան տագնապներն ու բարօր կեանքի մը ձգտումները:

Վահան Թէքէեան

Իբրև ազգային քաջ գործիչ և անկախ հրապարակագիր, Թէքէեան ճանչցաւ տրտմութիւնը մեր կեանքին և ենթարկուեցաւ անորակելի յարձակումներու... Ու «հայ» մը մարեց իր աչքին մէկին լոյսը: Բանաստեղծը, յետազային, այս վա՛տ արարքին, չարիքին, պատասխանեց... բարիքով, ստորագրելով իր «Մէկ Հատիկ»ը, որ հարստացուց մեր բանաստեղծութիւնը:

Մինաս Թէօլէօլեան

Թէօլէօլեանի մեծագոյն և անքաւելի մեղքը և, միաժամանակ, անհերքելի փաստը անոր հատուածական ատելախանձ ոգիին, որուն մաղձը տարածուած է հայրենական մեր գրականության յատկացուած բաժնին վրայ մասնաւորապէս և գաղափարական գետնի վրայ իրեն տարակարծիք գրողներու՝ ընդհանրապէս:

Փրոֆ. Բարունակ Թովմասեան

Ան ուղղութիւն և զարկ տուաւ Հ.Բ.Ը. Միութեան կրթական, երիտասարդական և շինարարական մեծ ձեռնարկներուն: Իրեն յատուկ նրբամտութեամբ և հաղորդականութեամբ՝ լեզու գտաւ լիբանանահայութեան վերնախաւին հետ և յաջողեցաւ կարևոր թիով դէմքեր բոլորել Միութեան և ազգային-եկեղեցական հրատապ պարտականութեանց շուրջ: Իր խորհուրդներով բարերարութիւն կատարելու մղեց զանոնք:

Աւետիք Իսահակեան

Իր հոգին իբրև երգ միշտ պիտի հնչէ հայ շրթներուն վրայ. իր գերեզմանը, որ կը գտնուի անմահն Կոմիտասին կողքին, պիտի դառնայ ուխտատեղի մը բոլոր հայերուն համար, և իր յիշատակին արևը պիտի լուսաւորէ գալիք սերունդներու կեանքին ուղիները:

Վիկտոր Համբարձումեան

Հայ ժողովուրդը երկար դարերով Արագածին նայած է իբր սրբազան լեռ մը. իր երգերով պանծացուցեր է անոր ջուրերը իբր դեղ ու դարման արտի վերքերու: Արագածի քառագագաթ բարձունքին վրայ է որ անհկա վառած է իր հաւատքին կանթեղը, իր յոյսին պատրոյզը դնելով Լուսաւորչի արցունքէն գոյացած իւղին մէջ. և պատգամած՝ յաջորդ սերունդներուն թէ ա՛յն որ կը հաւատայ Հայ Հոգիին անմահութեան, ան պիտի տեսնէ այդ լոյսը, որ չի մարիր ու չի հատնիր որքան ալ որ սուր հովեր փչեն և մութը երկար տևէ:

Հիմա Արագածի գագաթին վրայ կը վառի Հայ իմացական հանճարին բոյլը, որուն ամենէն պայծառ աստղն է Վիկտոր Համբարձումեան:

Թորգոմ Պատրիարք Մանուկեան

Թորգոմ Պատրիարք զգայուն հոգի մըն է, բանաստեղծ, մտաւորական և երաժշտագէտ, որ գիտէ արժէքը մեր իմացական գեղեցկութիւններուն և հարստութիւններուն՝ Հայ դպրոցին, Հայ երգին, մատենադարանին և տիպ ու տառին:

Գարեգին Կաթողիկոս Յովսէփեանց

Ժամանակակից հայ մտաւորականութեան (աշխարհական թէ եկեղեցական) այն բացառիկ դէմքերէն մէկը հանդիսացաւ ան, որ կրցաւ լայն չափով իրացնել հայ հանճարին այլազան արտայայտութիւնները իր անձին մէջ և իր էութենէն բխող տաքուկ շունչով և իմացական լոյսին ցոլքերով զանոնք շաղէլով թողութիւն յանձնել իբրև ուսումնասիրութիւն և գիրք, որոնք օտար արուեստաբաններուն ուշադրութիւնը գրաւեցին, և իբրև թևաւոր խօսքեր՝ որ հայ բազմութիւնները իրենց կախարդանքին տակ առին:

Տիրան Արք. Ներսէյեան

Ան Հ.Բ.Ը. Միութեան գոյութիւնը և տեսականութիւնը բարիք մը կը նկատէր հայ կեանքի մէջ և անոր ամենէն թանկագին դրամագլուխը՝ ազգաշէն գործունէութիւնը, վայելած վարկն ու ժողովրդականութիւնը, որոնք աւելի ծանր կը կշռեն քան՝ իր դրամագլուխը: Ան կը թելադրէր աշաւուրջ ըլլալ *ներքին վտանգի* հանդէպ. այսինքն՝ ինքնակուղպ և սակաւապետական հիմնարկ մը չըլլալ, այլ՝ «խնամքով և իմաստութեամբ» պահել անոր ժողովրդական բնոյթը և ոգին:

Պօղոս Նուպար Փաշա

Պօղոս Նուպար ոչ միայն գուրգուրաց և հսկեց Միութեան աստիճանական կառուցումին վրայ, այլ՝ մտածեց և տագնապեցաւ անոր ապագայի ճակատագիրին մասին, որպէսզի Բարեգործականը չունենար տխուր վախճանը իրեն նախորդող համանուն կազմակերպութիւններուն,

և ամբողջապես ծառայեր ազգային շէնքի հիմերուն զօրացումին, բարոյական կորովին ուժեղացումին և իմացական աշխատանքի ընդլայնումին:

Բենիամին Նուրիկեան

Բենիամին Նուրիկեանի անդարձ մեկնումով կը փակուի Արևմտահայ Գրականութեան հարուստ մէկ շրջանը, որ ծանօթ է Հայաստանեայց կամ Գաւառի Գրականութիւն անունով, որուն վաստակաւոր մշակներէն մէկը հանդիսացաւ ան հետաւոր այս արտերուն վրայ իբրև արժանաւոր յաջորդը Թլկասոհնցիի և Ռուբէն Զարդարեանի՝ Համաստեղի, Վահէ Հայկի և քանի մը ուրիշներու հետ:

Ծահուն Ծահնուր

Ծահնուր եղաւ այն գրագէտը որ ճանչցաւ իրականութիւնը, մօտեցաւ ծնողագուրկ տղոց և լոյսին հանեց անոնց հոգիները ալեկոծող զգացումներն ու միտքերը չարչրկող մտածումները: Ըսաւ այս բոլորը իրապաշտ բառերով, խայթող լեզուով և հզօր շունչով: Հա՛րկ էր սթափեցնել երկրի յուշերով, հէքեաթներով թմրած ուղեղները, անցելապաշտ միտքերը, որոնք կտրած էին իրենց կապերը իրականութեան հետ: Իսկ բախտախնդիր առաջնորդներ՝ և աթոռագուրկ «նախարար»ներ կեղծիքի, սուտի վարագոյր քաշած էին Հայրենիքի իրականութեան շուրջ...: Ծահնուր ճանչցաւ այդ իրականութիւնը որպէս փրկութեան լաստ, ներշնչման աղբիւր, և ըսաւ. «մեղա՛յ, մեղա՛յ Արարատին», որ անկեղծ աղաղակն էր բովանդակ սփիւռքին:

Արշակ Զօպանեան

Մեր լեզուն կրեց իր պերճ արձակին լուսաւոր հետքը, մեր գրական քննադատութիւնը՝ իր գեղապաշտ ոգիին ու ճաշակին ազդեցութիւնը, մեր հրապարակագրութիւնը մրցանիշեր հաստատեց իր քրոնիկներով, իր բանասիրական յայտնաբերումները ճամբան հարթեցին միջնադարեան մեր գրականութեան ուսումնասիրութեանց և թարգմանչական վաստակը մեզ կը հրաւիրէ երախտագիտութեան՝ ազգովին: Իսկ մեր Դատին ու ազգային բազմապիսի շարժումներուն իր բերած անխոնջ ջանքերը, սրտառուչ վկայութիւնները կը հանդիսանան իր Սերունդին, որ երազեց, աշխատեցաւ, տառապեցաւ ու զոհուեցաւ Հայրենիք մը կերտելու ճամբուն վրայ:

Վազգէն Ա. Պալճեան, Կաթողիկոս Ամենայն Հայոց

Վազգէն Ա. հայրենասէր է: Իբրև ունկնդիր մը Հայոց Պատմութեան անլռելի ձայնին, զոր գիտեն լսել անաղարտ հոգիով հայ մարդիկը միայն, և արժանընտիր Գահակալը Մայր Աթոռին, քաջ գիտէ հայրենի հողին նպաստն ու անփոխարինելի դերը մեր ժողովուրդին ազգային գոյութեան համար, ինչպէս նաև ազգային նկարագրին պահպանման և ստեղծագործ հանճարին ծաղկման տեսակէտով: Նաև գիտէ կարևորութիւնը Հայաստանի ներկայ իրականութեան, որ ամենէն ապահով երաշխիքն է մեր իղձերուն իրականացման, անցեալի արժէքներուն փրկութեան և օտարասփիւռ հայութեան հոգիին ուժեղացման համար:

Տոքթ. Նուպար Պերպերեան

Քառասո՛ւն տարի...: Ի՞նչ դիրութեամբ կ'արտասանենք այս թուանշանը, մէկ անգամէն և գուցէ արտորանքով, ի հարկէ առանց անդրադառնալու թէ չորս տասնամեակը կ'ընդգրկէ կեանքի մը գործօն աշխատանքի շրջանը՝ իր երազներով, յոյսերով, դժուարութիւններով, ոգորումներով, առօրեայի մաշումով և հոգեկան տազնապներով, ինչպէս նաև՝ մշտանորոգ հաւատքով և յարանուն խանդավառութեամբ, որոնք կը յատկանշեն հայ խմբագիրը և կը գծեն անոր կեանքին հարազատ պատկերը: